

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 194 (XXXVIII) — Nr. 604

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Joi, 23 iulie 2026

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 672 din 25 noiembrie 2025 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 17 alin. (1) lit. a) și ale art. 21 alin. (5) și (8) din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România	2–6
HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI	
555. — Hotărâre privind rechemarea unui consul general	7
556. — Hotărâre privind rechemarea unui consul general	7
557. — Hotărâre privind rechemarea unui consul general	7
558. — Hotărâre privind aprobarea alocării unei sume din bugetul asigurărilor pentru șomaj pe anul 2026 pentru plata venitului lunar de completare de care beneficiază persoanele disponibilizate de la Compania Națională a Uraniului — S.A., în insolvență	8

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 672

din 25 noiembrie 2025

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor
art. 17 alin. (1) lit. a) și ale art. 21 alin. (5) și (8) din Legea nr. 165/2013 privind
măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent,
a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România**

Elena-Simina Tănăsescu	— președinte
Asztalos Csaba-Ferenc	— judecător
Mihai Busuioc	— judecător
Mihaela Ciochină	— judecător
Cristian Deliorga	— judecător
Dacian-Cosmin Dragoș	— judecător
Dimitrie-Bogdan Licu	— judecător
Laura-Iuliana Scânteii	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Mihaela Simona Roșan	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Ioan-Sorin-Daniel Chiriazii.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 17 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România, excepție ridicată, din oficiu, de către Tribunalul Bacău — Secția I civilă în Dosarul nr. 574/110/2020 și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 2.606D/2021.

2. La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de înștiințare este legal îndeplinită.

3. Președintele Curții dispune să se facă apelul și în Dosarul nr. 3.118D/2021, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 17 alin. (1) și ale art. 21 alin. (5) și (8) din Legea nr. 165/2013, excepție ridicată de Bethlen Bela, Bethlen Erzebet Sara, Bethlen Farkas, Bethlen Gabor și Bethlen Maria în Dosarul nr. 41.268/3/2018 al Curții de Apel București — Secția a IV-a civilă.

4. La apelul nominal lipsesc părțile. Procedura de înștiințare este legal îndeplinită.

5. Având în vedere obiectul excepțiilor de neconstituționalitate ridicate în dosarele nr. 2.606D/2021 și nr. 3.118D/2021, Curtea, din oficiu, pune în discuție conexarea cauzelor. Reprezentantul Ministerului Public este de acord cu măsura procesuală propusă. Curtea, în temeiul dispozițiilor art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, dispune conexarea Dosarului nr. 3.118D/2021 la Dosarul nr. 2.606D/2021, care a fost primul înregistrat.

6. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care, referitor la criticile aduse prin raportare la prevederile art. 15 din Constituție, pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, iar, privitor la criticile aduse prin raportare la prevederile art. 16 și 44 din Constituție, solicită respingerea excepției de neconstituționalitate ca inadmisibilă.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

7. Prin Încheierea din 11 iunie 2021, pronunțată în Dosarul nr. 574/110/2020, și prin Încheierea din 9 septembrie 2021,

pronunțată în Dosarul nr. 41.268/3/2018, **Tribunalul Bacău — Secția I civilă și Curtea de Apel București — Secția a IV-a civilă au sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 17 alin. (1) și ale art. 21 alin. (5) și (8) din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România.** Excepția a fost invocată, din oficiu, de Tribunalul Bacău — Secția I civilă și, respectiv, de Bethlen Bela, Bethlen Erzebet Sara, Bethlen Farkas, Bethlen Gabori și Bethlen Maria în cauze având ca obiect anularea unei decizii de invalidare emise de către Comisia Națională pentru Compensarea Imobilelor, respectiv solicitarea de constatare a existenței și întinderii dreptului la măsuri reparatorii, în condițiile art. 35 din Legea nr. 165/2013.

8. **În motivarea excepției de neconstituționalitate** se susține, în esență, că aplicarea prevederilor art. 17 alin. (1) lit. a) și ale art. 21 alin. (5) și (8) din Legea nr. 165/2013 inclusiv actelor administrative emise de către entitățile investite de lege cu soluționarea cererilor de retrocedare, anterior intrării în vigoare a legii menționate, contravine dispozițiilor art. 1 alin. (3), ale art. 15 alin. (2), ale art. 16 alin. (1) și (2), ale art. 20, ale art. 21 alin. (3) și ale art. 44 alin. (1) din Legea fundamentală, întrucât, fiind beneficiari ai unei dispoziții de acordare a măsurilor reparatorii prin echivalent, emisă de către entitatea investită de lege cu soluționarea notificării, definitivă prin neatacarea în termen legal în fața instanțelor judecătorești, dispoziția menționată constituie un drept efectiv de creanță împotriva statului, și nu o simplă expectanță, motiv pentru care autorii excepției se consideră beneficiari ai unui „bun” în sensul art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

9. Totodată, se susține că textele normative contestate încalcă dispozițiile art. 44 din Constituție chiar dacă, prin prisma Deciziei Curții Constituționale nr. 269 din 7 mai 2014, dispoziția emisă de către entitatea investită cu soluționarea cererii de retrocedare nu a produs efecte în patrimoniul reclamanților, întrucât emiterea și, respectiv, necontestarea/revocarea acestora timp îndelungat a generat o „speranță legitimă” la despăgubiri pentru aceste persoane, în sensul art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

10. În acest sens, autorii excepției arată că măsura validării/invalidării de către Comisia Națională pentru Compensarea Imobilelor, în tot sau în parte, a deciziilor emise, de către entitățile investite de lege cu soluționarea cererilor de retrocedare, anterior intrării în vigoare a normei criticate are natura unei căi de atac în procedura administrativă, care, fără o minimă reglementare, poate fi exercitată oricând, dar care însă nu era reglementată la momentul emiterii actului administrativ în condițiile prevăzute de Legea nr. 10/2001 privind regimul

juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945-22 decembrie 1989.

11. De asemenea, autorii excepției apreciază că normele criticate, alături de procedura care permite reanalizarea întregului dosar administrativ, sunt de natură să încalce principiile neretroactivității legii și stabilității raporturilor juridice. Se consideră că principiile menționate sunt cu atât mai mult încălcate cu cât situația este determinată doar de ineficiența mecanismelor instituite de legiuitor de-a lungul timpului în scopul reparării măsurilor abuzive dispuse de regimul comunist în materia proprietății, ineficiență recunoscută și de Curtea Europeană a Drepturilor Omului în Cauza *Dickmann și Gion împotriva României*.

12. În susținerea excepției, autorii acesteia invocă jurisprudența Curții Constituționale a României, respectiv a Curții Europene a Drepturilor Omului. În opinia acestora, neexercitarea controlului judecătoresc asupra actului administrativ emis de entitatea investită de lege cu soluționarea notificării de restituire nu are relevanță întrucât Legea nr. 10/2001 nu prevede această obligativitate, iar, în situația în care calitatea de persoane îndreptățite ar fi fost recunoscută de instanța judecătorească, iar nu de entitatea abilitată cu soluționarea notificării, hotărârea judecătorească nu ar mai putea fi desființată decât prin intermediul unor căi extraordinare de atac.

13. De asemenea, autorii excepției se consideră discriminați în raport cu alte persoane care au formulat notificări de restituire a imobilelor și ale căror dosare au fost soluționate anterior intrării în vigoare a Legii nr. 165/2013, situația fiind generată de nesoluționarea cererii de restituire depuse în termenul prevăzut de Legea nr. 10/2001, apreciind că soluționarea în termen a notificării ar fi implicat, cel mai probabil, încasarea despăgubirii anterior intrării în vigoare a Legii nr. 165/2013, lege care ar șterge toate efectele produse de Legea nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente și ar impune o nouă procedură/noi metode de evaluare. Totodată, autorii susțin că starea de discriminare rezultă și din faptul că, dacă notificarea acestora ar fi fost soluționată printr-o hotărâre judecătorească, iar nu printr-o procedură administrativă, nu ar mai fi fost în situația în care dreptul să le fie desființat de o autoritate administrativă, înființată ulterior nașterii dreptului, după mult timp de la emiterea dispoziției de către entitatea investită de lege cu soluționarea notificării.

14. De asemenea, autorii excepției arată că, deși Curtea Constituțională a constatat constituționalitatea prevederilor art. 17 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 165/2013 prin Decizia nr. 269 din 7 mai 2014, decizie pronunțată la scurt timp după adoptarea actului normativ, analiza cazuisticii generate de aplicarea legii în perioada ulterioară pronunțării deciziei menționate nu confirmă ipotezele avute în vedere în această decizie, iar, în practică, reglementările contestate nu au contribuit la înlăturarea unor inechități, ci, dimpotrivă, la crearea unor. Se susține că persoane aflate în situații egale au beneficiat, ca urmare a aplicării legii, de tratament diferit, unele fiind despăgubite inclusiv prin reparație în natură, în timp ce altele, din culpa statului, sunt puse în situația de a face dovada preluării abuzive, a primirii sau nu de despăgubiri sau a dreptului de proprietate privitor la imobilele solicitate a fi retrocedate. În accepțiunea autorilor excepției, situația este cu atât mai mult discriminatorie cu cât persoanelor cărora li s-au restituit în natură imobilele preluate abuziv nu li se analizează pe fond notificarea, chiar dacă dispoziția de restituire nu a fost executată efectiv, prin punerea în posesie.

15. Totodată, se apreciază că neconstituționalitatea dispozițiilor legale contestate derivă și din faptul că atribuția Comisiei Naționale pentru Compensarea Imobilelor instituită prin prevederile legale criticate nu putea repune în discuție dreptul persoanelor la despăgubiri în temeiul unor noi înscrisuri care nu au fost prezentate entităților investite cu soluționarea notificărilor, motiv pentru care autorii consideră că dispozițiile contestate sunt constituționale doar în măsura în care verificările Comisiei Naționale pentru Compensarea Imobilelor se limitează la situația de fapt și de drept rezultată din actele depuse la dosarul administrativ până la data emiterii deciziei/dispoziției de către entitatea îndrituită prin lege să soluționeze notificarea, fără a mai putea ține seama de alte acte administrate din oficiu.

16. **Curtea de Apel București — Secția a IV-a civilă**, în Dosarul nr. 3.118D/2021, apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Instanța judecătorească arată că nu se poate susține că filtrul suplimentar instituit prin dispozițiile legale contestate afectează în mod real dreptul de proprietate, deoarece verificarea existenței și întinderii dreptului, inclusiv prin raportare la înscrisuri care nu au fost avute în vedere de entitatea care a soluționat notificarea, presupune examinarea aceluiași condiții legale ce trebuiau întrunite și la momentul emiterii dispoziției. Confirmarea cu certitudine sporită a unui drept nu constituie o nesocotire a acestuia, ci, dimpotrivă, o garanție a recunoașterii acestuia în mod just, iar instanța de judecată este singura competentă să se pronunțe definitiv asupra existenței și întinderii dreptului de proprietate, fiind abilitată să aprecieze asupra concludenței și utilității tuturor probelor solicitate de părți, necesare pentru deplina stabilire a situației de fapt. Tribunalul Bacău, în Dosarul nr. 2.606D/2021, apreciază că excepția de neconstituționalitate este întemeiată întrucât măsura validării/invalidării de către Comisia Națională pentru Compensarea Imobilelor, în tot sau în parte, a deciziilor emise anterior intrării în vigoare a normei criticate, de către entitățile investite de lege cu soluționarea cererilor de retrocedare, are natura unei căi de atac în procedura administrativă, care, fără o minimă reglementare, poate fi exercitată oricând, dar care însă nu era reglementată la momentul emiterii actului administrativ în condițiile prevăzute de Legea nr. 10/2001. În opinia instanței judecătorești, aceasta contravine principiilor neretroactivității legii și stabilității raporturilor juridice, iar persoane aflate în situații egale au beneficiat, ca urmare a aplicării legii, de tratament diferit, în condițiile în care emiteria deciziilor de soluționare a cererilor de retrocedare de către entitățile abilitate de lege și necontestarea acestora o perioadă îndelungată au generat pentru aceste persoane o „speranță legitimă” la despăgubiri.

17. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate invocate.

18. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, republicată, reține următoarele:

19. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea

nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

20. **Obiectul excepției de neconstituționalitate**, potrivit încheierilor de sesizare, îl reprezintă dispozițiile art. 17 alin. (1) și ale art. 21 alin. (5) și (8) din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 278 din 17 mai 2013.

21. În ceea ce privește stabilirea obiectului excepției de neconstituționalitate, Curtea reține că, potrivit jurisprudenței sale, în exercitarea controlului de constituționalitate, instanța de contencios constituțional trebuie să țină cont de voința reală a părții care a ridicat excepția de neconstituționalitate (în acest sens, a se vedea Decizia nr. 775 din 7 noiembrie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1006 din 18 decembrie 2006; Decizia nr. 297 din 27 martie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 309 din 9 mai 2012, sau Decizia nr. 244 din 6 aprilie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 529 din 6 iulie 2017, paragraful 16).

22. Prin urmare, analizând motivarea excepției de neconstituționalitate, Curtea constată că obiectul acesteia îl reprezintă dispozițiile art. 17 alin. (1) lit. a) și art. 21 alin. (5) și (8) din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România, care au următorul cuprins:

— Art. 17 alin. (1) lit. a): „(1) În vederea finalizării procesului de restituire în natură sau, după caz, în echivalent a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist, se constituie Comisia Națională pentru Compensarea Imobilelor, denumită în continuare Comisia Națională, care funcționează în subordinea Cancelariei Primului-Ministru și are, în principal, următoarele atribuții: a) validează/invalidă în tot sau în parte deciziile emise de entitățile investite de lege care conțin propunerea de acordare de măsuri compensatorii;”;

— Art. 21 alin. (5): „(5) Secretariatul Comisiei Naționale, în baza documentelor transmise, procedează la verificarea dosarelor din punctul de vedere al existenței dreptului persoanei care se consideră îndreptățită la măsuri reparatorii. Pentru clarificarea aspectelor din dosar, Secretariatul Comisiei Naționale poate solicita documente în completare entităților investite de lege, titularilor dosarelor și oricăror altor instituții care ar putea deține documente relevante.”;

— Art. 21 alin. (8): „(8) Ulterior verificării și evaluării, la propunerea Secretariatului Comisiei Naționale, Comisia Națională validează sau invalidează decizia entității investite de lege și, după caz, aprobă punctajul stabilit potrivit alin. (7).”

23. În opinia autorilor excepției, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor din Constituție cuprinse în art. 1 alin. (3) privind statul de drept, art. 15 alin. (2) privind principiul neretroactivității legii, art. 16 alin. (1) și (2) referitor la egalitatea în drepturi, art. 21 alin. (3) privind dreptul la un proces echitabil și art. 44 — *Dreptul de proprietate privată*, astfel cum acesta se interpretează în temeiul art. 20 — *Tratatele internaționale privind drepturile omului* din Constituție și prin prisma exigențelor art. 1 — *Protecția proprietății* din Primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

24. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că aceasta a fost invocată în cauze având ca obiect anularea unei decizii de invalidare emise de către Comisia Națională pentru Compensarea Imobilelor, respectiv solicitarea

de constatare a existenței și înlăturării dreptului la măsuri reparatorii, în condițiile art. 35 din Legea nr. 165/2013.

25. Analizând criticile formulate, Curtea reține că dispozițiile art. 17 alin. (1) lit. a) și ale art. 21 alin. (5) și (8) din Legea nr. 165/2013 au mai format obiect al controlului de constituționalitate, în raport cu aceleași dispoziții constituționale ca cele invocate în prezenta cauză și cu o motivare asemănătoare, Curtea respingând, ca neîntemeiată, excepția, prin Decizia nr. 269 din 7 mai 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 513 din 9 iulie 2014, Decizia nr. 10 din 17 ianuarie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 329 din 8 mai 2017, Decizia nr. 613 din 5 octombrie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 250 din 21 martie 2018, și Decizia nr. 755 din 22 noiembrie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 32 din 11 ianuarie 2019.

26. Totodată, prin Decizia nr. 686 din 26 noiembrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 68 din 27 ianuarie 2015, Curtea a admis excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 17 alin. (1) lit. a) și ale art. 21 alin. (5) și (8) din Legea nr. 165/2013 și a constatat că aceste prevederi sunt constituționale în măsura în care nu se aplică deciziilor/dispozițiilor entităților investite cu soluționarea notificărilor, emise în executarea unor hotărâri judecătorești prin care instanțele s-au pronunțat irevocabil/definitiv asupra calității de persoane îndreptățite și asupra înlăturării dreptului de proprietate.

27. Cu toate acestea, Curtea reține, cu titlu preliminar, că Decizia nr. 686 din 26 noiembrie 2014, precitată, nu este incidentă în prezenta cauză întrucât nu există o hotărâre judecătorească prin care să se fi recunoscut reclamanților din dosarul de fond calitatea de persoane îndreptățite și înlăturarea dreptului de proprietate. Potrivit înscrisurilor depuse la dosarul cauzei în completarea excepției de neconstituționalitate, rezultă că, drept urmare a Notificării nr. 65/2001, a fost emisă Dispoziția Primarului Municipiului Onești nr. 506 din 26 aprilie 2006, în favoarea reclamanților din cauza dedusă soluționării instanței judecătorești cu propunerea de acordare de despăgubiri. Așadar, se reține că propunerea de acordare de despăgubiri emisă de entitatea investită de lege cu soluționarea notificării nu a fost dispusă în executarea unei hotărâri judecătorești, ci printr-un act administrativ.

28. Curtea constată că dispozițiile de lege criticate stabilesc competența Comisiei Naționale pentru Compensarea Imobilelor de a valida/invalida în tot sau în parte deciziile emise de entitățile investite de lege cu soluționarea notificărilor care conțin propunerea de acordare a măsurilor compensatorii, aceasta având posibilitatea de a solicita documente relevante în completare de la entitățile investite de lege, de la titularii dosarelor, precum și de la oricare alte instituții.

29. Totodată, Curtea observă că procedura de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist nu a fost finalizată, pentru reclamanți existând posibilitatea de a fi despăgubiți în condițiile Legii nr. 165/2013.

30. În ceea ce privește critica autorilor excepției prin care aceștia susțin că neconstituționalitatea prevederilor legale contestate derivă din faptul că dispoziția emisă de către entitatea investită de lege cu soluționarea notificării, necontestată în termenul legal în fața instanțelor judecătorești, constituie un drept efectiv de creanță împotriva statului, și nu o simplă expectanță, fiind astfel beneficiari ai unui „bun” în sensul art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, Curtea constată că dispozițiile legale criticate nu contravin prevederilor

constituționale și convenționale referitoare la dreptul de proprietate privată și, respectiv, la protecția proprietății. Astfel, Curtea arată că s-a mai pronunțat în acest sens, reținând că nu se poate pune problema unor atingeri aduse unui drept câștigat, câtă vreme decizia/dispoziția entității investite cu soluționarea notificării, conținând propunerea de acordare a măsurilor reparatorii prin echivalent, confirmată prin emiterea avizului de legalitate de către prefect, nu a produs efecte directe în patrimoniul persoanei îndreptățite la restituire. Aceasta, deoarece, până la emiterea deciziei reprezentând titlul de despăgubire de către Comisia Centrală pentru Stabilirea Despăgubirilor — conform Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 653 din 22 iulie 2005, sau a deciziei de compensare în puncte de către Comisia Națională pentru Compensarea Imobilelor — ulterior intrării în vigoare a Legii nr. 165/2013 —, persoana îndreptățită la restituire are o simplă expectanță de a dobândi măsurile reparatorii instituite prin lege, iar nu un drept efectiv, concretizat într-un drept de creanță izvorât din titlul de despăgubire/decizia de compensare în puncte (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 269 din 7 mai 2014, precitată, paragraful 48).

31. În ceea ce privește procedura specială de acordare a despăgubirilor pentru imobilele preluate în mod abuziv, prevăzută de Legea nr. 165/2013, Curtea Constituțională a reținut că modul de reparare a injustițiilor și a abuzurilor din legislația anterioară ține de opțiunea exclusivă a legiuitorului, iar prevederile de lege criticate sunt în acord cu cele ale art. 44 alin. (1) teza a doua din Constituție, potrivit cărora conținutul și limitele dreptului de proprietate sunt stabilite de lege (Decizia nr. 74 din 9 februarie 2021, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 585 din 10 iunie 2021, paragraful 17, sau Decizia nr. 202 din 18 aprilie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 365 din 19 iunie 2013).

32. Totodată, prin Decizia nr. 269 din 7 mai 2014, anterior citată, paragraful 42, Curtea Constituțională a statuat că prevederile Legii nr. 165/2013 constituie modalitatea prin care legiuitorul a înțeles să transpună în legislația națională exigențele impuse de Curtea Europeană a Drepturilor Omului. În acest sens, Curtea a arătat că Legea nr. 165/2013 a fost adoptată de legiuitor ca urmare a pronunțării de către Curtea Europeană a Drepturilor Omului a Hotărârii-pilot din 12 octombrie 2010 în Cauza *Maria Atanasiu și alții împotriva României*, paragraful 232, prin care s-a reținut în sarcina statului român obligația implementării unor proceduri simplificate și eficiente, întemeiate pe măsuri legislative și pe o practică judiciară și administrativă coerentă, precum și obligația adoptării unor reguli de procedură clare și simplificate, care să acorde sistemului de despăgubiri o previzibilitate sporită. Prin hotărârea-pilot menționată a fost lăsată însă statului român o largă marjă de apreciere în privința mijloacelor prin care să îndeplinească obligațiile judiciare impuse și să garanteze respectarea drepturilor patrimoniale sau să reglementeze raporturile de proprietate avute în vedere.

33. Cu privire la critica autorilor excepției referitoare la reglementarea, prin textul normativ criticat, a unei noi căi de atac împotriva actului administrativ emis de către entitatea investită cu soluționarea notificării și care nu era reglementată la momentul emiterii actului administrativ, Curtea constată că prevederile legale criticate nu contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 1 alin. (3) și în art. 15 alin. (2) întrucât condițiile legale aplicabile potrivit Legii nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în

perioada 6 martie 1945-22 decembrie 1989, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 798 din 2 septembrie 2005, la data emiterii actului administrativ, pentru a beneficia de măsura reparatorie prin echivalent, sunt aceleași cu condițiile aplicabile la momentul verificării dosarului administrativ de către Comisia Națională pentru Compensarea Imobilelor. Față de această critică, instanța constituțională reține că Legea nr. 165/2013 nu abrogă legile anterioare în materia restituirii, ci doar le completează, iar în unele privințe le modifică, stabilind și termene precise pentru fiecare etapă administrativă și modalitatea de exercitare a controlului judiciar. Totodată, condițiile care trebuiau îndeplinite cumulativ de către reclamant pentru a li se acorda măsura reparatorie prin echivalent, la data emiterii actului administrativ de către entitatea abilitată prin lege cu soluționarea notificării, sunt aceleași cu condițiile stabilite prin Legea nr. 165/2013 pentru momentul verificării dosarului administrativ de către Comisia Națională pentru Compensarea Imobilelor, legiuitorul nereglementând prin legea menționată condiții suplimentare ce ar trebui îndeplinite de persoana îndreptățită.

34. În concluzie, Curtea constată că Legea nr. 165/2013, ca lege nouă, nu intervine asupra dispozițiilor/deciziilor emise de entitățile investite prin lege cu soluționarea notificărilor, respectă ceea ce s-a făcut până la intrarea sa în vigoare fără a afecta stabilitatea raporturilor juridice născute anterior intrării sale în vigoare și nu face decât să asigure un control administrativ suplimentar, pentru asigurarea legalității dreptului recunoscut de către entitatea abilitată de lege cu soluționarea notificării, în aceleași condiții de recunoaștere a calității de persoană îndreptățită, respectiv a dreptului de proprietate, și care, potrivit jurisprudenței Curții Constituționale, comportă o serie de justificări.

35. Față de critica autorilor privind încălcarea prevederilor art. 16 alin. (1) și (2) din Legea fundamentală determinată de existența unui tratament diferit între persoane aflate în situații egale, unele fiind despăgubite anterior intrării în vigoare a Legii nr. 165/2013 inclusiv prin reparație în natură, în timp ce altele au fost puse în situația de a face dovada preluării abuzive, a primirii sau nu de despăgubiri sau a dreptului de proprietate privitor la imobilele solicitate spre retrocedare, tratament generat de lentoarea procedurilor administrative și numeroasele modificări legislative, precum și de nesoluționarea cererii de restituire depuse de către autorii excepției în termenul prevăzut de Legea nr. 10/2001, Curtea reține faptul că prin Decizia nr. 269/2014, precitată, paragraful 44, a statuat că respectarea principiului egalității în drepturi și al nediscriminării presupune luarea în considerare a tratamentului pe care legea îl prevede față de cei cărora li se aplică, în decursul perioadei în care reglementările sale sunt în vigoare, iar nu în raport cu efectele produse prin reglementările legale anterioare, aceasta fiind tocmai expresia concretă a *principiului tempus regit actum* și a principiului aplicării imediate a legii noi.

36. Curtea apreciază că problema acordării măsurilor reparatorii persoanelor îndreptățite privitor la abuzurile comise în perioada comunistă asupra proprietății este una deosebit de complexă și a făcut, în timp, obiectul mai multor reglementări normative, inclusiv prin legiferarea unor modalități de compensare diferite (a se vedea Legea fondului funciar nr. 18/1991, Legea nr. 112/1995 pentru reglementarea situației juridice a unor imobile cu destinația de locuințe, trecute în proprietatea statului, Legea nr. 10/2001, Legea nr. 165/2013). Aceasta reprezintă modalitatea prin care legiuitorul a înțeles să reglementeze repararea abuzurilor statului comunist în materia proprietății și să gestioneze întreg procesul de restituire.

37. Însă, așa cum Curtea Constituțională a statuat prin Decizia nr. 44 din 24 aprilie 1996, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 345 din 17 decembrie 1996, faptul că, prin jocul unor prevederi legale, anumite persoane pot ajunge în situații defavorabile, apreciate subiectiv, prin prisma propriilor lor interese, ca defavorabile, nu reprezintă o discriminare care să afecteze constituționalitatea textelor respective.

38. Totodată, Curtea arată că durata procedurilor administrative, a proceselor de retrocedare și modificarea succesivă a actelor normative sunt situații de fapt care nu constituie veritabile critici de neconstituționalitate întrucât privesc aplicarea legii de către autoritățile cu atribuții în procesul de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România. Prin urmare, inegalitatea de tratament juridic la care fac referire autorii excepției nu reprezintă o încălcare a principiului constituțional al nediscriminării, ci este rezultatul unor regimuri juridice diferite, aplicate succesiv în timp, incidente în virtutea aceluiași principiu mai sus amintit, respectiv *tempus regit actum* (a se vedea, spre exemplu, Decizia nr. 269 din 7 mai 2014, precitată, paragraful 44).

39. Astfel, Curtea constată că, în condițiile în care, la data intrării în vigoare a Legii nr. 165/2013, nu exista o hotărâre judecătorească definitivă/irevocabilă prin care reclamanților să le fie recunoscută calitatea de persoane îndreptățite și întinderea dreptului de proprietate, în considerarea principiului *tempus regit actum*, decizia administrativă emisă de către entitatea investită cu soluționarea notificării urmează să fie validată/invalidată potrivit legii, în tot sau în parte, de către Comisia Națională pentru Compensarea Imobilelor, fără a se putea reține încălcarea prevederilor art. 16 alin. (1) și (2) din Legea fundamentală.

40. În ceea ce privește susținerea autorilor excepției potrivit căreia starea de discriminare rezultă și din faptul că, dacă notificarea acestora ar fi fost soluționată printr-o hotărâre judecătorească, și nu printr-o procedură administrativă, nu ar mai fi fost în situația în care dreptul să le fie desființat de o autoritate administrativă, înființată ulterior nașterii dreptului, Curtea reține că inegalitatea de tratament juridic la care se face referire nu reprezintă o încălcare a principiului constituțional al nediscriminării, ci este tot rezultatul unor regimuri juridice diferite, aplicate succesiv în timp, incidente în virtutea aceluiași

principiu mai sus amintit, respectiv *tempus regit actum*. În situația în care atât calitatea reclamanților de persoane îndreptățite la restituire, cât și întinderea dreptului de proprietate erau recunoscute prin hotărâre judecătorească, exista autoritate de lucru judecat asupra căreia nicio altă autoritate administrativă nu putea interveni, în timp ce actul administrativ emis de primar reprezintă doar o propunere de acordare a măsurii reparatorii care poate fi supusă unui control suplimentar exercitat de către un organ administrativ, conform legii. În acest sens este și jurisprudența Curții Constituționale, relevantă sub acest aspect fiind Decizia nr. 305 din 18 mai 2022, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 865 din 2 septembrie 2022, paragraful 23.

41. În ceea ce privește critica de neconstituționalitate referitoare la cazuistica generată de aplicarea Legii nr. 165/2013, ulterior pronunțării de către Curtea Constituțională a Deciziei nr. 269 din 7 mai 2014, Curtea constată că aceasta nu constituie o veritabilă critică de neconstituționalitate a prevederilor legale, ci ține de aplicarea legii, respectiv de modalitatea în care entitățile abilitate de lege înțeleg să aplice legea. În conformitate cu prevederile art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, în jurisprudența sa, Curtea Constituțională a reținut că nu se poate pronunța asupra modului de interpretare și aplicare a legii, ci numai asupra înțelesului său contrar Constituției (a se vedea Decizia nr. 349 din 27 iunie 2023, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 746 din 17 august 2023).

42. În ceea ce privește critica de neconstituționalitate a prevederilor legale contestate prin prisma reglementărilor cuprinse în art. 21 alin. (3) din Constituție, Curtea reține că autorii excepției nu au motivat aceste critici din această perspectivă. Or, Curtea Constituțională nu se poate substitui autorilor excepției în motivarea criticilor de neconstituționalitate, întrucât ar exercita un control din oficiu, contrar competențelor sale reglementate expres prin dispozițiile art. 10 alin. (2) din Legea nr. 47/1992 (a se vedea, spre exemplu, Decizia nr. 171 din 26 mai 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 705 din 6 august 2020, paragrafele 26 și 27, sau Decizia nr. 428 din 23 iunie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 977 din 22 octombrie 2020, paragrafele 22 și 23).

43. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1-3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Tribunalul Bacău — Secția I civilă, din oficiu, în Dosarul nr. 574/110/2020 și, respectiv, de Bethlen Bela, Bethlen Erzebet Sara, Bethlen Farkas, Bethlen Gabor și Bethlen Maria în Dosarul nr. 41.268/3/2018 al Curții de Apel București — Secția a IV-a civilă și constată că dispozițiile art. 17 alin. (1) lit. a) și ale art. 21 alin. (5) și (8) din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului Bacău — Secția I civilă și Curții de Apel București — Secția a IV-a civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 25 noiembrie 2025.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
ELENA-SIMINA TĂNĂSESCU

Magistrat-asistent,
Mihaela Simona Roșan

HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI**GUVERNUL ROMÂNIEI****HOTĂRÂRE**
privind rechemarea unui consul general

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — Domnul Remus-Constantin Mărășescu se recheamă din calitatea de consul general, șef al Consulatului General al României la Nantes, Republica Franceză.

PRIM-MINISTRU
ILIE-GAVRIL BOLOJAN

Contrasemnează:
Ministrul afacerilor externe,
Oana-Silvia Țoiu

București, 23 iulie 2026.
Nr. 555.

GUVERNUL ROMÂNIEI**HOTĂRÂRE**
privind rechemarea unui consul general

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — Domnul Florin Vodiță se recheamă din calitatea de consul general, șef al Consulatului General al României la Frankfurt pe Main, Republica Federală Germania.

PRIM-MINISTRU
ILIE-GAVRIL BOLOJAN

Contrasemnează:
Ministrul afacerilor externe,
Oana-Silvia Țoiu

București, 23 iulie 2026.
Nr. 556.

GUVERNUL ROMÂNIEI**HOTĂRÂRE**
privind rechemarea unui consul general

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — Domnul Florin Tudorie se recheamă din calitatea de consul general, șef al Consulatului General al României la Sao Paolo, Republica Federativă a Braziliei.

PRIM-MINISTRU
ILIE-GAVRIL BOLOJAN

Contrasemnează:
Ministrul afacerilor externe,
Oana-Silvia Țoiu

București, 23 iulie 2026.
Nr. 557.

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

**privind aprobarea alocării unei sume din bugetul asigurărilor
pentru șomaj pe anul 2026 pentru plata venitului lunar de
completare de care beneficiază persoanele disponibilizate de
la Compania Națională a Uraniului — S.A., în insolvență**

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, și al art. 2 și 15 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 69/2019 pentru aplicarea unor măsuri de protecție socială acordate persoanelor disponibilizate prin concedieri colective ca urmare a aplicării programului de decarbonare și de închidere a minelor în perioada 2019-2032, aprobată cu modificări prin Legea nr. 238/2021,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — Se aprobă alocarea sumei de 3.233.470 lei din bugetul asigurărilor pentru șomaj pe anul 2026 pentru plata venitului lunar de completare pentru persoanele disponibilizate de la Compania Națională a Uraniului — S.A., în insolvență, în condițiile Planului de disponibilizare 2026-2027, aprobat potrivit legii.

PRIM-MINISTRU

ILIE-GAVRIL BOLOJAN

Contrasemnează:

Viceprim-ministru, interimar,

Oana-Clara Gheorghiu

p. Ministrul energiei, interimar,

Sorin-Dumitru Elisei,

secretar general

p. Ministrul muncii, familiei, tineretului
și solidarității sociale, interimar,

Silvia Monica Dinică,

secretar de stat

Ministrul finanțelor,

Alexandru Nazare

București, 23 iulie 2026.

Nr. 558.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; 012329
C.I.F. RO427282, IBAN: RO55RNCB0082006711100001 BCR
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 DTCPMB (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, www.monitoruloficial.ro

Relații cu publicul: șos. Panduri nr. 1, bloc P33, sectorul 5, București; 050651.

Tel. 021.401.00.73, 021.401.00.78/79/83.

Pentru publicări, încărcăți actele pe site, la: <https://www.monitoruloficial.ro>, secțiunea Publicări.

